

Întrebările Recorder adresate procurorului Paul Dumitriu

Recorder: Bună ziua. În urma aflării mai multor informații și mărturii despre clasarea dosarului instrumentat de DNA Timișoara care îl privea pe domnul Ion Mocioalcă, avem câteva întrebări pe care am dori să vi le adresăm:

1. În vara anului 2023, ați sunat-o pe doamna procuror Lavinia Rus, care instrumenta dosarul Mocioalcă, pentru a-i transmite că „dosarul ar fi de clasare”?
2. Este adevărat că ați sunat-o de mai multe ori, transmițându-i inclusiv faptul că o sunați din partea domnului Marius Voineag?
3. Ați avut acces la dosarul cauzei înainte de a-i spune că speța „e de clasare”?
4. Este o practică obișnuită ca procurori din conducerea DNA să încerce să inducă unui procuror de execuție să soluționeze un dosar într-un anumit mod?
5. Care a fost motivul pentru care ați găsit potrivit să îi spuneți procurorului ce soluție ar trebui să dea în dosar, în loc să lăsați dosarul să își urmeze cursul și soluția să fie dată potrivit raționamentului juridic al procurorului de caz și ulterior să fie infirmată sau confirmată motivat și în scris de procurori ierarhic superiori, așa cum spune legea?
6. De ce a cerut conducerea DNA procurorului de caz să i se comunice ordonanța de dispunere în continuare a urmăririi penale din dosarul Mocioalcă, odată ce a aflat de existența dosarului? În perioada în care dvs ați lucrat la DNA, conducerea cerea toate ordonanțele întocmite de procurorii de la structura centrală și din teritoriu sau doar în anumite cauze? În funcție de ce criterii se cereau anumite ordonanțe și altele nu?
7. De ce ați transmis DNA Timișoara că presa nu trebuie să afle despre existența acelui dosar?

Răspunsurile procurorului Paul Dumitriu

Înainte de a răspunde la întrebările pe care mi le-ați transmis prin intermediul aplicației WhatsApp doresc să contextualizez răspunsurile pe care vi le transmit.

Am activat ca procuror în cadrul DNA în perioada iulie 2007 – martie 2025, fiind unul dintre cei mai longevivi procurori care și-au dedicat activitatea profesională luptei anticorupție.

În cei peste 17 ani de activitate în DNA mi-am asumat investigarea multor cauze complexe de corupție în calitate de procuror de execuție și mi-am sprijinit colegii în investigarea unor asemenea cauze atunci când am îndeplinit diferite funcții de conducere începând cu anul 2013.

Am fost pus în situația de pune sub învinuire, a cere arestarea și trimiterea în judecată, a unor reprezentanți ai celorlalte puteri în stat (executivă sau legislativă), fie ei miniștrii, parlamentari, primari, președinți CJ sau directori și șefi de instituții publice, ori puternici oameni de afaceri dar și a unor reprezentanți ai sistemului judiciar (judecători, procurori, avocați, polițiști).

Astfel, am investigat în mod direct cauze care au fost în atenția opiniei publice și care au reprezentat la acel moment al investigației noutăți în privința acuzațiilor formulate și a metodelor de investigație folosite.

Dintre acestea cauze enumăr doar următoarele: - dosarul mătușa Tamara, - dosarul fostului ministru al transporturilor Relu Fenechiu, - dosarul mită la PSD (Gheorghe Bunea Stancu și Ioan Nicolae), - dosarul de evaziune fiscală și spălare de bani INTERAGRO, - dosarul deputatului Hrebenciuc Viorel și a conducerii CNA, - dosarul senatorului Isăilă Marius Ovidiu, - dosarul deputatului Dan Păsat, - dosarul deputatului Simionescu Adrian, - dosarul primarului Mladin Adrian, - dosarul mitei din vămi (Albița), - dosarele privind polițiști corupți din DNA (2 dosare), - dosarele unor procurori corupți (2 dosare). Lista poate continua cu mult mai multe alte dosare la care se adaugă numeroase dosare realizate de colegii mei cărora le-am fost procuror ierarhic în această perioadă și pe care le-am confirmat și am sprijinit la finalizarea lor prin oferirea de opinii juridice.

În toată aceasta perioada am purtat mii, subliniez mii, de discuții profesionale cu colegii procurori, fie din situația de procuror de execuție cu procurori ierarhici, fie din poziția de procuror șef cu colegii mei.

În cadrul acestor discuții se emiteau opinii juridice cu privire la încadrări juridice, abordări investigative și mijloace de probă administrate sau ce urmau a fi administrate. scopul fiind acela de a realiza o acuzație solidă care să răstoarne prezumția de nevinovăție și care să convingă instanța de judecată.

În multe situații opiniile puteau fi diferite iar cursul investigațiilor puteau confirma sau infirma validitatea unora sau altora dintre opiniile celor care le discutau, iar în anumite cazuri se putea ajunge la remedierea prin intermediul mijloacelor procesuale ale Codului de procedură penală – infirmarea actelor de urmărire penală sau a soluțiilor adoptate, Personal am fost în situația de a-mi fi infirmate și un rechizitoriu și mai multe soluții de clasare de către șefii mei ierarhici care aveau opinii diferite. La rândul meu în calitate de șef ierarhic am infirmat soluții ale colegilor procurori atunci când am avut o opinie diferită.

Am considerat că aceste situații fac parte din activitatea firească de reglare a activității de urmărire penală în vederea realizării de investigații temeinice.

Niciodată, și subliniez niciodată, nu am impus unui coleg procuror să facă sau să nu facă ceva care ar fi în contradicție cu legea și cu propria conștiință.

Am respectat întotdeauna opiniile colegilor mei chiar dacă uneori erau în contradicție cu opiniile mele și am ținut întotdeauna la principiul independenței procurorilor ca fiind esențial pentru aflarea adevărului și realizarea unor investigații în urma cărora să se realizeze niște acuzații solide care să convingă judecătorii de teza acuzării.

Revenind la întrebările dvs o să vă răspund în continuare:

Întrebările 1 și 2.

Cu siguranță am discutat cu doamna procuror menționată de dvs. însă nu pot confirma nici perioada, nici contextul indicat de dvs și nici de câte ori deoarece în acea perioadă am purtat sute de discuții cu colegii mei procurori privind numeroase cauze astfel încât îmi este greu să îmi amintesc asemenea amănunte.

Mai mult, referințele la unele cauze punctuale pot fi problematice întrucât din martie 2025 nu mai activez în cadrul DNA și nu pot cunoaște dacă un dosar sau altul a fost soluționat sau se află încă în faza de urmărire penală, context în care s-ar afla sub rigoarea textului de lege care stabilește că urmărirea penală este nepublică.

Dacă a existat o asemenea discuție cu siguranță s-a purtat în termenii precizați anterior, scopul fiind acela de a lămuri aspecte privind încadrarea juridică prin raportare la practica judiciară din cadrul DNA și a instanțelor de judecată, mijloace de probă administrate sau ce urmau a fi administrate, construirea unei teze acuzatoriale solide care să fie aptă ulterior să fie prezentată spre validare în fața unui judecător.

Fiind un procuror cu experiență în DNA și având o cunoaștere consistentă a practicii judiciare din cadrul DNA, eram solicitat de nenumărate ori de colegii mei pentru a le oferi opinii juridice.

Deoarece nu pot încadra temporal situația menționată de dvs, nu pot să individualizez funcția pe care o îndeplineam la acel moment (vara anului 2023), procuror șef secție sau procuror șef adjunct DNA, însă în oricare dintre variante, în cazul existenței discuțiilor privind cauze în lucru, acestea se realizau fie cu acordul prealabil al procurorului șef al DNA, fie cu încunoaștințarea ulterioară a acestuia potrivit Regulamentului de organizare și funcționare al DNA.

Fiind întrebat de dvs. dacă aș fi făcut afirmația că o anume cauză ar fi de clasare, vă reiterez că în cadrul discuțiilor profesionale dintre colegii procurori se aveau în vedere și soluțiile permise de Codul de procedură penală: - clasare, - încheiere acord recunoaștere, - rechizitoriu, fiind firesc să se discute în ce măsură conturarea sau nu a unor ipoteze investigative permit adoptarea unora dintre soluțiile menționate.

3. Mă întrebați dacă am avut acces la dosarul cauzei menționat de dvs..

Răspunsul meu este în termenii precizați în răspunsul la întrebările 1 și 2 și anume că nu îmi pot aminti asemenea detalii.

Ce pot afirma cu siguranță este că asemenea discuții se făceau prin raportare la actele de urmărire penală întocmite în diferitele cauze, acte ce erau solicitate și transmise în considerentul realizării controlului ierarhic reglementat de Codul de procedură penală și ROF al DNA.

4 - 5. Vă spun cu certitudine că niciodată nu am impus, indus sau capacitat vreun coleg procuror să adopte un anume tip de soluție în dosarele pe care le aveau de soluționat chiar dacă eu aveam o părere diferită de a lor deoarece am ținut întotdeauna la independența procurorilor iar în cazul unor situații de divergență de opinii, remediile procesuale existente sunt tot atâtea garanții pentru soluționarea justă a cauzelor.

Dacă există vreo persoană care să afirme că am intervenit în vederea adoptării unui anumit tip de soluție într-o anumită cauză, vă răspund că o asemenea acuzație este o minciună. Mai mult, voi ruga acea persoană să își asume public o asemenea acuzație la adresa mea întrucât este o acuzație extrem de gravă care mi-ar fi putut atrage răspunderea disciplinară.

6. Solicitarea unor acte de urmărire penală de la colegii procurori este o activitate firească fiind modalitatea de realizare a controlului operativ realizat de procurorii ierarhici. Cum altfel s-ar putea verifica legalitatea și temeinicia întocmirii actelor de urmărire penale dacă nu prin solicitarea acestora procurorilor care le întocmesc ?

7. În cadrul discuțiilor purtate cu colegii procurori, în numeroase situații când cauzele prezentau interes pentru opinia publică, li se reamintea acestora că orice comunicare cu mass media se realizează potrivit regulamentului și ghidului întocmit de CSM, prin intermediul biroului de presă al DNA aflat în coordonarea procurorului șef DNA. Scopul stabilirii unor asemenea reguli este acela de a nu a fi afectat cursul firesc al investigațiilor prin divulgarea unor informații nepublice (urmărirea penală nu este publică) iar eventualele discuții purtate cu colegii procurori aveau ca scop tocmai respectarea acestor reguli de comunicare cu mass media. Dumneavoastră mă întrebați dacă am transmis unor colegi procurori că nu trebuie să afle presa de un anumit dosar iar eu vă răspund că nu am făcut acest lucru. Dacă au existat discuții privind modalitatea de comunicare cu presa atunci cu siguranță acestea au vizat tocmai respectarea regulilor despre care am făcut vorbire.

Ca o concluzie la cele prezentate anterior vreau să vă reiterez că niciodată nu am impus unui coleg procuror să facă sau să nu facă ceva care ar fi în contradicție cu legea și cu propria conștiință și niciodată nu am făcut niciun demers prin care să favorizez vreun infractor indiferent cine ar fi acel infractor, iar cine afirmă altceva despre activitatea mea profesională spune un neadevăr și comite un act de nedreptate.

În ideea că am răspuns solicitării dvs. vă doresc succes în activitatea pe care o desfășurați și îmi ofer disponibilitatea de a vă sta la dispoziție dacă doriți lămuriri suplimentare.

Cu considerație,

Paul Dumitriu